

NEPAL – EVEREST BASE CAMP (5364 M)

DARIN GERŽINA
logistika

Pot do notranjega miru

Čutil sem, da moram nekam v stran. Nekam v tišino, nekam na samo, nekam v stran od vsega, nekam, kjer sem lahko dobesedno prevetril svojo glavo. Himalaja.

Sprva se mi je hotel pridružiti prijatelj Klemen, a je zaradi obveznosti potovanje kasneje odpovedal. Sprva nisem čutil zaskrbljenosti, saj sem si rekel: »Grem pač prvič nekam sam«. Ker pa ni šlo za običajno potovanje, so me kasneje začeli obdajati dvomi. Skrbelo me je, da se mi bo ponovil »Peru« in da bom tam nekje daleč stran ob podobnih težavah prepuščen sam sebi. Ta misel me je obremenjevala iz dneva v dan bolj in bolj. Bližje je bil datum odhoda, bolj sem bil v dvomih in se spraševal, ali sem sprejel pravo odločitev.

Kaj se je zgodilo pred 19 leti v Peruju? Long story short: imel sem precej slabo izkušnjo, saj sem zbolel za višinsko boleznijo. Med poskusom osvojitve Chachanija (6057 m) me je nekje na 5700 metrih tako »zvil«, da sem mislil, da bom umrl. Ta slaba izkušnja me je preganjala vse do Himalaje, saj do lanskega leta namreč nisem vedel, ali moje telo res zelo slabo prenaša višino ali pa je bila kriva nepravilna aklimatizacija. Skrbelo me je kako bom prenašal višino v Himalaji, a sem hkrati želel vedeti in zaključiti to zgodbo. In

sem šel. Rekel sem si: »Če ne bo več šlo Darin, boš obrnil«. S seboj sem imel celo dodatnih 1200 \$ »just in case«, če bi se moral v dolino vrniti s helikopterjem. In tako danes vem, da moje telo ob pravilni aklimatizaciji zmore veliko, veliko več.

Za Everest BC me je navdušila gospa Pavla Č., katero sem spoznal na zelo vetrovnem pohodu na Kompotelo s člani planinskega društva Nova Gorica. Pavla mi je povedala dovolj, da je v meni vzbudila zanimanje. V telefon sem si shranil nekaj kontaktov sloven-

skih agencij, a sem za nekaj časa na to pozabil. Na Everest BC me je spomnila Facebook objava agencije TrekTrek. Njim sem poslal prvi email in se pozanimal o programu, poteku, trajanju, odhodih in ceni. Slovenske agencije ponujajo tovrstne ture za ceno od 1900 do 3500 evrov, poleg tega pa je potrebno upoštevati še strošek letalske vozovnice. Iz firbca sem nadaljeval z raziskovanjem in stopil v neposreden stik z več nepalskimi agencijami. Izbral sem tisto, s katero sem lahko komuniciral in imel občutek, da je zanesljiva. Dogovoril sem se za »all in« turo v vrednosti 1255\$. Uredil sem vizo, kupil letalsko vozovnico za Kathmandu in za vstop v državo in (ker nisem cepljen) ponaredil svoj star pcr covid test na datum pred odhodom.

V Nepal sem odpotoval konec oktobra lanskega leta. Pot me je vodila iz Zagreba preko Dubaja v Kathmandu. Čeprav država meji na Indijo, nekega kulturnega šoka nisem doživel (po potovanju po Indiji te težko še kaj »kulturno« presenetil). Stacioniran sem bil v predelu Thamel, ki velja za katmandujski popotniški hub. Po budnici ob 9 uri zjutraj ni bilo prav veliko časa za počitek. Naredil sem spoznavni krog po mestu, nabavil še nekaj zadnjih stvari in zamenjal nekaj denarja. Ob dveh popoldan sem odhitel na sestanek agencije Pristine Nepal Treks & Expedition, kjer sem najprej spoznal ostale pohodnike moje skupine. Ruženka iz Slovaške, njena prijateljica je

bila iz Poljske, Szabo in Laszlo sta bila iz Madžarske, Ryan and Jay iz Amerike ter zelo zabavni Claire in Coles, prav tako Američanki, ki pa sta v Nepal prispeli iz yoga retreat-a iz Indije. Hari Rai je bil naš glavni vodič, pomagala sta mu še dva; Indra in Michael Thapa. Dodeli so nam tudi 4 porterje. Sledil je prijeten sestanek ob čaju in seveda plačilo ture. Doma sem nakazal le 100\$ kavcije. Mr. Chin (lastnik agencije) nas je seznanil z vsem pomembnim in nam predal vse napotke: kaj moramo imeti zraven, kaj je nujno potrebno, brez česa ne moremo preživeti, vse varnostne napotke, seznanil s postopki dezinfekcije vode, prenočišči, sanitarijami, hrano – kaj lahko jemo, česa ne smemo, da ne staknemo bakterij, ki povzročajo velike težave, itd.. Velik rukzak je lahko tehtal 10 kg in manjši 5 kg. Ker nisem imel primerne spalne vreče (ta mora res bit najboljše kvalitete) sem si jo sposodil pri agenciji.

Naslednji dan je šlo zares.

DAY 1. KATMANDU – (LUKLA 2800 M) – PHAKDING (2660 M), 10 H

Ob nehumani uri, 1-ih zjutraj, smo vstali in natovorili stvari na kombi ter se odpravili proti letališču, ki je bilo nekaj ur vožnje stran. Ko smo prispeli na letališče Manthali airport v Ramechhap-u, se je ravno začelo svitati. S prekomerno težo prtljage sta iz naše skupine bile »na tapeti« le Američanki. Mislim, da je Claire imela najtež-

Lukla airport

ji nahrbtnik (le kaj je punca imela vse zraven), Coles pa ni kaj veliko zaostajala (boga njuna porterja). Po končanem nadvse zabavnem check-inu smo se vkrcali na precej staro letalo za 16 ljudi in zagurali propelerje. Vreme je bilo lepo, a ko smo prileteli do prvih višjih hribčkov je vožnja ob premetavanju postala rahlo adrenalinska. Čakal nas je še pristanek na najnevarnejšem letališču na svetu. Gre namreč za pristajalno stezo, ki je dolga slabih 500 metrov in ima približno 12% naklon. Klancem omogoča, da se letala na tako kratki razdalji do stene sploh lahko ustavijo, saj je na drugi strani piste več stometrskim prepad. Vse je potekalo gladko, vsaka čast izkušenim pilotom, ki v tamkajšnjih razmerah pilotirajo te stare igračke. V lodgu oz Tea housu »The Nest«, kot imenujejo tamkajšnje skromne hotelčke, smo uredili še zadnje formalnosti in štartali. Od tam naprej so bile edino pre-

vozno sredstvo moje noge. Prvi dan ne hodiš prav veliko in še to stopničasta potka vije v glavnem navzdol. Po 4 urah smo prispeli do našega lodga v Phakding-u, pojedli večerjo in se namestili po sobah. Razvjen od doma seveda najprej pod topel tuš in spat.

DAY 2. PHAKDING (2660 M) – NAMCHE BAZAAR (3440 M), 7-8 H

Ob 6. uri zjutraj smo vstali, pojedli zajtrk, pokramljali in nekje med 7. in 8. uro štartali iz Phakding-a. Pred nami je bila prva malce daljša pot do Namche Bazaarja. Namche ja večja vas s številnimi Lodgi, Tea hiškami, trgovinami z gorniško opremo, bari in manjšimi lokalnimi restavracijami. V vasi

Dal-bhat, tipična nepalska jed

sta celo frizerski in maserski salon. Skozi Namche gredo prav vsi pohodniki, saj je glavni izhodiščni hub za različne poti na več strani, tudi za vse bližnje alpinistične odprave. Na približno polovici poti

Altitude	Oxygen Level
1350m	90-95%
2800m	92-93%
3400m ← "NAMCHE" →	85-90%
4000m	80-83%
5000m	75-80%
5500m	70-75%

Kisik v krvi

smo v manjši vasici pojedli kosilo (najraje sem jedel kar njihovo tradicionalno hrano Dal-bhat) in nadaljevali trek. Trase so precej razgibane; gor, dol, gor, dol, gor, dol... malo dol, večinoma gor... Naredili smo nekje 1200 višincev ter okoli 17. ure prispeli v Namche. Pri nekaterih se je pojavil prvi rahel glavobol in manjša omotica. Po večerji nam je vodič Hari vedno izmeril kisik v krvi in skrbno izprašal vsakega posebej o počutju.

DAY 3. NAMCHE BAZAAR – DAN ZA POČITEK IN AKLIMATIZACIJO

Tretji dan je bil namenjen počitku in aklimatizaciji. Opravili smo bližnjo aklimatizacijsko turo Khunde (3780 m) – Hotel Everest View (3880 m) in nazaj v Namche, kjer smo prespali še eno noč. Vodič nas je opozoril, da od tukaj naprej

Hot Shower	Rs. 700
Laundry Per Piece	Rs. 300
Power Bank (Full Charge)	Rs. 1000
Battery Charging (Per Hour)	Rs. 300

Cenik polnjenja

»comfort« precej pade: internetna povezava proti plačilu, vsako polnjenje power bank-a ali telefona se plača, vrč tople vode proti plačilu, itd. Seveda smo vsi odhтели še pod zadnji topel tuš.

DAY 4. TREK DO TYANGBOCHE/ DEBOCHE (3855 M), 6 H

Celotna EBC pot vodi skozi pisane vasice in osupljivo pokrajino, kjer že stoletja živijo Šerpe (krasni domačini), ki jih svet sicer pozna le po njihovi neprecenljivi pomoči na številnih zahtevnih odpravah. Dejansko pa gre za etnično skupino (ljudstvo Sherpa), ki izvira iz vzhodnega Tibeta, ki so se v Nepal naselili pred dobrimi 400 leti. Gorski narod, ki se tradicionalno

Sherpa's life

ukvarja s kmetijstvom, zlasti z vzrejo jakov. V zadnjem stoletju pa so zasloveli predvsem zaradi svoje pomembne vloge pri tujih odpravah v Himalaji. Priznam do se me navdušili, prav tako njihova kultura. Čeprav sem bil v skupini, sem večino časa hodil sam. Užival sem v miru, pasala mi je samota, monologi v glavi so postajali redkejši in moja razstresena glava se je uspešno praznila. Ljudje so

Soba nekje na sredini poti

me fascinirali do te točke, da so v meni vzbudili mojo staro ljubezen – fotografiranje. Sicer nisem imel zraven fotoaparata, kot na svojih prvotnih potovanjih po srednji in južni Ameriki, vendar telefon je danes že precej dober nadomestek. Najraje sem fotografiral ljudi – njihovo gibanje, ljudi v gibanju, naravno okolje, obraze, ki veliko

Ona. Lepotica. Ama Dablam.

povedo. S fotografiranjem sem začinel svojo pot in začel sem zelo uživati. Posnel sem cca 2800 fotografij. Tudi temperature so bile med hojo zelo prijetne. Prav tako še nisem čutil težav glede višine. Na tej točki je zbolela Ruženka, ki že od doma ni prišla čisto zdrava. Zaradi visoke vročine in slabega počutja sta se s prijateljico odločili, da ne bosta nadaljevali poti. Z vodičem Indro sta se vrnila nazaj v Luklo. Zame pa je bila to prva noč brez tuša.

DAY 5. TREK DO DINGBOCHE (4450 M), 6 H

Premagali smo še en hrib, prečkali most, še en most, še en hrib in še eden in še eden in potem se prikaže. Ona. Lepotica. Zame ena izmed najlepših gora na svetu – Ama Dablam. Osupneš, strmiš, gledaš in se čudiš, kako neverjetno lepe oblike je. Tako fotogenična je kot švicarski Matterhorn. Pot do Dingboche je res zelo lepa. Višje kot greš, lepše je. Ob večerih se na teh višinah že zelo zelo shladijo. Navada je, da se v Tea housu (lodgu) vsi zberejo v jedilnici ob edinem toplotnem viru – ob peči, katere ogenj netijo posušeni jakovi iztrebki. Ob peči smo vsako večer malo poklepetali, se pogreli, preden smo se odpravili v spalke v svoje mrzle sobe. V Dingboche je zbolel še Ryan. Tudi on ni več mogel nadaljevati poti. Peljali smo ga do bližnjega zdravnika v tej vasi, ki mu je predpisal antibiotike. Z enim od vodičev se je vrnil v Luklo. Zame pa je to bila druga noč brez tuša.

DAY 6. POČITEK – AKLIMATIZACIJA V DINGBOCHE

Na tej višini se večina pohodnikov sreča vsaj z enim simptomom višinske bolezni. Glavni simptomi so: občutek težjega dihanja pri naporu ali mirovanju, kašelj, slabost, težave s spanjem, prebavne motnje, izguba apetita, motnja koncentracije, nezbranost, glavobol, spremembe mentalnega počutja... Glavni vzrok višinske bolezni je namreč hipoksija – atmosferski tlak in delni tlak kisika hitro padata z nadmorsko višino. Na višini 5500 m je v zraku pol manj kisika kot na morsk gladini, na vrhu Everesta pa le še tretjina normalne vrednosti. Ravno zato je na tej točki potreben dodaten dan za aklimatizacijo. Tudi sam sem čutil rahel glavobol in omotico. Odločil sem se, da začnem s preventivnim jemanjem »zdravila« diamox, ki zmanjša simptome višinske bolezni. Želel sem

Wc oz. kopalnica s sodom zaledenele vode

3-5 cm ledu na oknu znotraj sobe.
Gorakshep.

doseči cilj, preprosto nisem hotel tvegati. Tisti, ki smo zmogli, smo naredili aklimatizacijski trek na bližjo goro Nangkartshang (5121 m). Strm vzpon iz Dingboche je trajal nekje 2 do 3 ure. Ta vrh ponudi res krasen pogled na prelepo goro Makalu 8463 m ter vključuje razglede na Ama Dablam, Lhotse, Island Peak, Kantega, Thamserku, Towache, Cholatse, Nuptse in številne druge. Po vrnitvi v lodge, večerja in tretja noč brez tuša.

DAY 7. TREK DO LOBUCHÉ (4910 M), 7 H

Po zajtrku smo se kot običajno odpravili na pot. Čeprav ne morem reči, da je bila pot zelo zahtevna, je redkejši zrak naredil svoje. Postajalo je vse težje in težje. Hoja je trajala dobrih 7 ur, potem smo se namestili v lodge in po večerji utrujeni in premraženi hitro zaspali. Sobe so resnično bile zelo hladne. Četrta noč brez tuša. Obraz sem si umival z ledeno mrzlo vodo, pazduhe in intimne dele sem brisal z vlažilnimi robčki, noge sem pa samo luftal. Imam srečo, da mi nikoli ne smrdijo.

Vasica Lobuche 4940 m. V ozadju gora Nuptse 7861 m.

DAY 8. LOBUCHÉ (4910 M) - TREK DO EVEREST BASE CAMP (5364M) IN NAZAJ V GORAKSHEP (5185 M), 8 H

Zjutraj sem se zbudil preden mi je ob 5:30 uri začela zvoniti budilka na telefonu. Zbudil sem še Jay-a, ki je bil od odhoda Ryan-a naprej z mano v sobi. Neučakan sem. Dan D. Cilj Everest Base Camp je bil vse bližje. Nase sem potegnil umazane hlače, obul Salewe, šel hcat, na hitro umil zobe, spakiral nahrbtnik in odhitel v jedilnico na zajtrk. Iz Lobuche smo štartali proti Gorakshep-u (5190 m), kjer smo imeli rezervirano prenočišče za tisto noč. Tam smo se ustavili, popili ingverjev čaj in nadaljevali pot. Po 4 urah smo le prispeli na CILJ – Everest Base Camp (5364 m). Vreme je bilo lepo, sapa seveda višini primerno težka, a je šlo brez težav. Ker je bila jesen in takrat alpinističnih odprav na Everest ni, kampa s postavljenimi rumenimi šotori nismo videli. Pričakala nas je znamenita velika skala

z rdečim napisom. Bil sem zelo vesel in ponosen nase, saj sem dosegel cilj brez večjih težav. Tam smo prebili eno uro, se sprehajali po ledeniku, fotografirali, občudovali okolico in bližnje mogočne gore. Nato smo se počasi vrnili nazaj do vasi Gorakshep, kjer smo bili nastanjeni. Ponoči me je zeblo kot »cucka«. Mislim, da je bilo v sobi –6 stopinj, na oknu znotraj

Everest Base Camp

Moon scene. Gorakshep 5164 m.

sobe je bil 5 centimetrov debel led. Reševala me je le spalna vreča. Ko sem se zaprl in zabubil vanjo, nisem šel več ven za boga ne, niti ko me je pritisnilo lulat. Raje sem držal. Če bi šel ven, bi porabil spet vsaj uro, da bi s telesom zagrel notranjost spalke na enako temperaturo. To je bila že peta noč brez tuša. Zanimivo, sploh se več nisem počutil umazanega.

DAY 9. NOČNI TREK NA KALAPATHAR (5545 M) IN HOJA DO PHERICHE (4250 M), 10-12 H

Na nočni trek Kalapathar sva se vodiču javila le dva. Jaz in Coles. Ta dan se je začel zelo zgodaj. Zbudili smo se ob 3. zjutraj in ob 4. zjutraj z lučkami na glavah podali sončnemu vzhodu naproti na razgledno, ki se dviga na višino 5545 m. Mrzlo je bilo. Zelo mrzlo. V prste na nogah me je zeblo skozi dvojne volnene nogavice. Temperature so segale do -22 stopinj,

veter pa je dodal še kako stopinjo zraven. Uf, napor, krajši postanek. Pet korakov naprej, postanek, globok vdih, trije koraki naprej, postanek, globok vdih in tako počasi naprej. Globoko vdihneš, a kisika ni. Vsak hitrejši korak te takoj ustavi. Hodiš lahko resnič-

Pogled na Everest iz Kala Pattarja 5545 m.

no le počasi. Trud in napor je bil poplačan. Na vrhu se odpre prelep razgled na najvišje gore sveta in seveda na goro vseh gora – 8848,86 m visoko Sagarmatho, kakor ji pravijo Nepalci, ali Chomolungmo po tibetansko. Goro, ki je nam znana pod imenom Mount Everest. Ama Dablam je bila ob sončnem vzhodu obarvana živo oranžno, prav tako vrh Everesta. Bjutiful. Ob povratku naju je v lodgu že čakal zaslužen zajtrk. Madžar Szabo je bil že več dni slaboten. Vztrajal je in prišel do cilja EBC, vendar ni imel moči za pot

Namche Bazaar 3440 m.

nazaj. S prijateljem Laszлом sta se odločila, da se bosta v dolino vrnila s helikopterjem. Prav tako sta se za povratek v dolino s helikopterjem odločili američanki Claire in Coles. Predvidevam, da se jima ni ljubilo pešačiti nazaj 60 kilometrov. Šesta noč brez tuša. Od celotne skupine sva ostala le še midva z Jay-em.

DAY 10. PHERICHE (4250 M) – NAMCHE BAZAAR (3440 M), 8-9 H

Tudi ta odsek poti je neverjetno lep. Pot vodi skozi vasico Tengboche, v kateri stoji eden najbolj znanih samostanov v Nepal. Ure in ure hodiš med himalajskimi vrhovi, poslušáš veter in opazuješ igre oblakov. Utrujeno zadovoljen prispeš nazaj v Namche. In verjetno si lahko mislite, kako je sedmi dan pasal topel tuš. Pod njim sem stal vsaj pol ure, pregrel vso telo, vključno z vsemi notranjimi organi.

Hillary Bridge.

DAY 11. NAMCHE (3440 M) – LUKLA (2800M), 8-9 H

Zadnji dan, ko so bile glavni motor moje noge. Dan je bil dolg in pot se je na koncu že precej vlekla. Utrujen sem bil oz. v tistem trenutku sem si dovolil biti utrujen. Prečkali smo še znan most Hillary in izstopili iz nacionalnega parka Sagarmatha. Od tam naprej je bilo le še nekaj urc do Lukle. Na cilju sva z Jay-em zadovoljna vsekala glasno »petko«. Po nahrbtniku sem poiskal vse skrite čokoladice, ki sem jih tako šparal za »hude čase«, da sem jih celo prinesel nazaj v Luklo. Sedla sva na teraso lodga »The Nest«, kjer se je trek začel in vse pojedla vse, kar sva imela.

DAY 12. LUKLA (2800 M) – KATMANDU

Vstali smo zgodaj zjutraj. Na letališču Lukla je vladala rahla zmeda (baje običajna) in letala so zamujala. Če se prav spomnim, smo na naše letalo čakali 4 ure. Nič dramatičnega v primerjavi s tem kar se tam dogaja občasno. Letala po

teden ali dva zaradi slabega vremena ne morejo vzleteti in ne pristati. Takrat nastane večja panika, ker pohodniki ne ujamejo pravočasno svojih letov domov. Nič takega se v mojem času obiska ni zgodilo. Sledil je adrenalinski polet iz Lukle nazaj do letališča Ramechhap-u in še vožnja s kombijem do hotela, kjer sta me čakala še dva ležerna dneva v Katmandu-ju.

KATHMANDU – MESTO TEMPLJEV

Lastnik agencije www.pristinene-pal.com Mr. Chin (ki je mimogrede eden najbolj prijaznih zemljanov kar sem jih kadarkoli spoznal), nas je povabil na nepalsko tradicionalno večerjo. Čeprav sem bil rahlo prehlajen in z rahlo vročino, sem se večerje udeležil. Vročino sem zbil z njihovim tradicionalnim žganjem, po večerji sva s Claire dodala še nekaj piv. Skupaj smo se sprehodili po centru Thamel-a in na bližnjem festivalu celo malo zaplesali. Naslednji dan (moj zadnji) sem izkoristil za ogled mestnih znamenitosti. Vrvež Katmanduja

Katmandu streets.

Pravilni odgovori kviza Mikrocelite:
1. b) Etanol
2. b) Emocionalni odziv
3. c) pH meter
4. b) Dmitriji Mendelejev
5. b) *Saccharomyces cerevisiae*
6. c) Albert Einstein
7. c) Vodik
8. b) Dušik
9. a) Fleming
10. a) *Mycobacterium tuberculosis*
11. a) Vodik
12. a) Fostor
13. a) Marie Curie
14. b) Klorofil
15. a) Zelezo

je bil neverjeten, vso dogajanje je bilo v znamenju festivala. Hvaležen za nove izkušnje in doživetja sem pozno zvečer prilezel nazaj v hotel. Nekje ob dvanajsti uri zvečer me je voznik, ki ga je naročil Mr. Chin, odpeljal na letališče. Ob 2:30 zjutraj sem se vkrcal na letalo, ki me je popeljalo domov. Še zadnji pogled iz ptičje perspektive skozi okno letala na nočni Katmandu in padel sem v globok spanec.

KAM NAPREJ?

Idej je precej, želja še več. Letos si želim najprej dokončati svojih že pred časom planiranih 10 najvišjih vrhov Slovenije. Manjkajo mi še trije. Z enim očesom se spogledujem tudi z najvišjimi evropskimi vrhovi. Naslednje leto morda ponovno v Nepal. Željo se imam povzpeti na Mera Peak 6467 m. Bolj dolgoročna želja (najbrž nikoli izpolnjena) pa je enkrat v življenju prisostvovati v pravi alpinistični odpravi. »Another level«. Željo imam osvojiti 7 tisočaka. Tudi za tovrstne odprave že zbiram informacije. S Pakistanci se pogovarjam za odpravo na Spantik, ki dosega višino 7027 m, z nepalci za odpravo na goro Himlung 7126 m. Ker pa gre (vsaj zame) za precej drage odprave (7-13 tisoč dolarjev) in ker je potrebnega precej tehničnega znanja, odlične kondicije in mentalne pripravljenosti, bo morda želja ostala le želja. Morda pa enkrat, bomo videli kaj bo prinesel čas. Željo in voljo imam, in če odmislim vse party-

-je s katerimi zagotovo ne delam zdravih uslug svojemu telesu, recimo, da kondicijo tudi vzdržujem.

Zakaj se rad občasno čisto vržem ven iz udobja? Zato, da vidim, da stvari, ki so doma samoumevne, dejansko niso samoumevne. Zato, da ponovno začnem ceniti wc papir, wc školjko, tuš, toplo vodo, internetno povezavo, raznoliko hrano, ogrevan prostor, toplo posteljo, itd. Da se spomnim, kako malo v resnici potrebujemo za preživetje in da ponovno uvidim, kako fucking razvajeni smo in kako fucking udobno živimo.

Vsem, ki si želite v Himalajo, obisk toplo priporočam. 120 kilometrov dolg trek ni naporen, prepričan sem, da ga zmore skoraj vsak. Čeprav gre za skomercializirano turo, jo vseeno zaradi višine ne gre podcenjevati. Nekaj fizične kondicije je vseeno potrebne. Tudi na tem klasičnem EBC treku umre povprečno 10 ljudi na leto.

Ampak, ko si enkrat tam... Tam spodaj pod njo... Občutek, ko stojiš pod najvišjo goro sveta na 5364 m in jo še vedno gledaš navpično navzgor, je poseben. Tisti, ki Himalajo obišejo, se ponavadi še kdaj vrnejo. Sam bom definitivno sodil med te. Tamkajšnjo okolje ima resnično nek poseben čar in energijo.

Nominiram Zlatka Mesariča.

